

CHƯƠNG 36

Tam Hồ Ác Long

N

hân ảnh ấy cao lớn khác thường mặc một áo bào xanh, bộ mặt vô cảm hiển nhiên là có đeo mặt nạ da người. Cách trang phục của hắn thần bí nhưng Thuần Vu Thông đã nhận ra hắn chính là Thần Bí Nhân. Chàng cười gằn:

- Tại hạ biết trước trong bọn người kia tất có các hạ, quả nhiên đã gặp. Hôm nay chúng ta có thể thanh toán nợ nần với nhau rồi.

Người ấy cười khanh khách:

- Người nhận ra lão phu ư?

Chàng cười lớn:

- Dù các hạ có lột da mặt, tại hạ cũng nhận ra cốt cách của các hạ.

Người ấy lấy làm kỳ:

- Người nói thử xem lão phu là ai?

- Thần Bí Nhân.

Hắn bật cười ha hả:

- Tên tiểu tử giỏi lắm, nhãn lực người không tầm.

Chàng găm lên:

- Các người kết bọn tìm kiếm đến đây là có mục đích gì?

Thần Bí Nhân ấy nói toạc ra:

- Có lẽ người đã biết rồi, chúng ta đến để bắt sư phụ người Tiêu Diêu Tiên Ông.

- Gia sư quy ẩn đã lâu có cừ oán gì với các người mà làm chuyện ấy?

- Thực ra chính tại vì người mà nên cả! Tiểu tử người đã học luyện tuyệt kỹ Tiên Cơ Kỳ Thư, luận về võ công người cao hơn sư phụ rất nhiều, huống gì người còn được Thượng Quan Tố nha đầu kia trợ giúp. Muốn hàng phục người không phải là chuyện dễ, do đó chúng ta mới nghĩ ra cách hạ thủ sư phụ người...

- Mau nói thẳng âm mưu của các người ra sao?

- Rất đơn giản, chỉ cần bắt sống được sư phụ người, còn sợ gì người không đưa ra Tiên Cơ Kỳ Thư nữa?

Thuần Vu Thông giận tái mặt, chàng găm:

- Thực là bọn dê hèn, các người tưởng đạt được ý muốn ấy lắm sao?

Thần Bí Nhân vẫn cười ha hả:

- Điều ấy còn có một phần thiên mệnh nữa. Nhưng cứ theo tình hình hiện nay, hy vọng của chúng ta rất lớn và khả năng thành công là chắc chắn.

Thuần Vu Thông lạnh lùng:

- Còn bây giờ?

- Người nói việc người đang làm gì ở đây?

- Đúng, ta đến đây tức là kế hoạch các người bị phá.

Hắn cười mỉm:

- Trái lại, kế hoạch chúng ta vẫn tiến hành... đương nhiên trước đây lão phu có ý giấu kín mọi hành tung nhưng bây giờ không cần thiết nữa!

- Đêm nay có bao nhiêu đồng đảng cùng người đến đây?

- Người muốn động thủ ư?

- Người tưởng ta có thể tha cho người? Ít nhất người cũng phải đền mạng cho Thượng Quan cô nương và hai tỷ nữ... không động thủ sao được?

Thần Bí Nhân bật cười hiểm độc:

- Rất tiếc, đối tượng động thủ của lão phu hôm nay không phải là người...

Hắn đưa tay chỉ bọn Lý Tâm Viễn gằn giọng tiếp:

- Mà là bọn người Dương Uy Tiêu Cục kia. Lão phu xin nói rõ, từ đêm nay Dương Uy Tiêu Cục sẽ bị xóa sổ, lão phu không thể tha thứ cho bất cứ ai sống sót.

Tuy chỉ mới là lời đe dọa nhưng cả bọn Lý Tâm Viễn đã rung động chấn kinh. Thuần Vu Thông quát lớn:

- Chỉ cần tại hạ còn sống sót một ngày là các người đừng hòng toại nguyện...

Chàng trầm giọng tiếp:

- Người không dám động thủ?

Hắn bình tĩnh:

- Lão phu đã minh định, đối tượng động thủ của lão không phải là người, bọn lão phu có mục đích đoạt Tiên Cơ Kỳ Thư và Tiên Cơ Bảo Khố nên chưa đến lúc giết người.

Thuần Vu Thông nghiêng rằng:

- Cái gọi là "bọn lão phu" là những ai?

Hắn cười mỉa:

- Người thử đoán xem?

- Chẳng cần đoán ta cũng dư biết!

- Vậy thì cần gì phải hỏi lão phu làm chi?

Chàng thăm dò:

- Có lẽ không ngoài bọn Thiên Vương phái và Ngũ Long Cốc chứ gì?

Hắn bật cười:

- Điều đó lão phu không thể nói, người cho rằng đúng thì đúng, cho rằng sai thì sai, nhưng có lẽ người đã đoán lầm!

- Thế còn bọn Cùng Gia Bang thì sao?

Thần Bí Nhân cười ha hả:

- Người sẽ biết ngay lập tức bây giờ đây!

Hắn xoay ra phía ngoài gọi to:

- Sao chưa mau đem lễ vật đến?

Chỉ nghe vùn vụt hai tiếng, hai nhân ảnh áo đen nhảy vọt lên nóc nhà, mỗi tên đều vác trên vai một bao giấy dầu rất to. Thần Bí Nhân quát:

- Đem xuống đây!

Hai bóng đen ấy lập tức quăng hai bao giấy xuống bộp một tiếng lớn. Hai bao giấy dầu tức thì bung ra, một loạt các thủ cấp đầm máu và đất cát văng ra tứ tung, nhìn kỹ lại có đến bốn mươi cái thủ cấp của các đệ tử Cùng Gia Bang. Thuần Vu Thông giận rung cả người, chàng nghiêng rằng gầm lớn:

- Thần Bí Nhân, việc này do các người làm ư?

Hắn cười hăng hắc:

- Bọn lão phu mới làm có một nửa, còn một nửa...

Hắn lại đưa tay chỉ bọn Lý Tâm Viễn:

- Còn một nửa là bọn Dương Uy Tiêu Cực, thực là khéo, lão phu tính toán rõ rồi, quý cục đây cũng có bốn mươi tám người tất cả, đúng vào một nửa!

Thuần Vu Thông quát một tiếng, chưởng đánh tới liền. Thân pháp Thần Bí Nhân rất cao cường, hắn chỉ hơi động thân đã tránh khỏi chưởng pháp ấy, hắn vẫn cười tươi:

- Không cần đâu vì lão phu hiện tại chưa muốn giết người, nếu không tuy võ công người cao cường cũng khó mà thoát được tay bọn lão phu!

Thuần Vu Thông nghiêng rằng:

- Đúng vậy, dù các người có âm mưu ngụy kế gì đi nữa tại hạ cũng kịp đề phòng rồi!

Thần Bí Nhân cười nhạt:

- Với sức của một người người ư?

Hào khí chàng bốc lên:

- Bất luận các người ít hay nhiều, tại hạ hoàn toàn nghênh tiếp.

Hắn cả cười:

- Quả là anh hùng...

Thanh điệu hắn trầm xuống:

- ... Thuần Vu Thông, tuy người đã học võ công trong Tiên Cơ Kỳ Thư nhưng về mặt vận dụng mưu lược cổ lỗ người còn kém bọn lão phu một bậc. Nói thực, lão phu đây liên kết được vô số cao thủ, mục tiêu trước mắt là đối phó với sư phụ người chứ không phải người. Có lẽ đến giờ này, sư phụ người đã bị bắt giữ rồi! Ha ha...

Thuần Vu Thông giận dữ gạt phăng:

- Nói bậy, với bọn bất tài vô tướng các người đừng hòng chạm tới gia sư.

Thần Bí Nhân lạnh như băng:

- Chúng ta đã có biện pháp riêng, một chiêu chưa xong sẽ thêm một chiêu nữa, xét tình hình hiện nay bất luận người có bao nhiêu thần công đi nữa, ưu thế vẫn thuộc về bọn lão phu!

- Các người chớ có tự mãn, bản công tử sẽ giết sạch các người để trừ hại cho giang hồ!

- Tiếc rằng người sẽ không làm được điều ấy, ít nhất là người vẫn chưa biết bọn lão phu bao nhiêu người và cũng chưa biết bọn lão phu có thủ đoạn gì, dù người có võ công cao tới đâu cũng chẳng có chỗ thi thố... Bấy giờ lão phu báo cho người biết, bọn lão phu đã bắt được sư phụ người rồi và sắp giết sạch Dương Uy Tiêu Cục. Hai việc ấy người có đề phòng kịp không?

Thuần Vu Thông ngậm vận chân lực, đột nhiên thân hình chàng bắn lên phát ra chưởng thứ hai. Chưởng này so với chưởng đầu dữ dội hơn, Thần Bí Nhân tung người tránh nhưng chàng đã dự tính trước, chưởng chàng biến thế thành chỉ, năm chỉ phong điểm tới, giữa chừng lại biến chiêu vừa kỳ dị vừa mau lẹ. Võ công Thần Bí Nhân tuy cao nhưng bất giác cũng bị luống cuống tay chân khó thoát thân vì các chiêu thế liên tục biến đổi ảo diệu của chàng.

Thuần Vu Thông đắc thế, chiêu pháp không dừng lại, cùng lúc đồng thời thi triển và tấn công liên tiếp ba chiêu độc hiểm. Hốt nhiên...

Một bóng nhân ảnh rơi vụt xuống trong tay cầm một thanh bảo kiếm sáng ngời, vút vút vút chém liên ba kiếm vào sau lưng Thuần Vu Thông. Kiếm thế rất kỳ dị và độc hiểm. Từ kiếm chiêu thân pháp ấy có thể biết được hắc cũng là nhân vật cao thủ võ lâm.

Bất đắc dĩ Thuần Vu Thông phải buông Thần Bí Nhân, xoay người lại ứng phó với nhân ảnh vừa đến. Chàng vừa hơi chậm thế, Thần Bí Nhân thừa cơ hội bắn vọt người lên cao lướt thân lên mái nhà, chỉ thấy hắc chớp nhoáng biến mất.

Thuần Vu Thông không đuổi theo vì chàng cho rằng chỉ cần khống chế được nhân ảnh mới tấn công lên chàng là có thể mục đích là có thể tra ra mọi đầu mối.

Lập tức chàng triển khai thần kỹ Tiên Cơ Kỳ Thư tấn công liên tiếp ba chiêu về hướng người cầm kiếm kia. Có lẽ mục đích của người ấy chính là giải vây cho Thần Bí Nhân, không ngờ lại bị chàng tấn công tới tấp không thể thoát thân. Tuy hắc cũng là cao thủ võ lâm nhưng nếu so với Thuần Vu Thông hắc còn kém xa. Ba chiêu tuyệt kỹ của chàng vừa thi triển, hắc tử cầm kiếm ấy không còn được tránh, huyết Cự Khuyết trước ngực bỗng đau nhói, hắc đã bị chàng điểm trúng, người hắc cứng đờ không thể động đậy được nữa.

Thuần Vu Thông vươn tay chụp lấy hắc vội quay về phía Lý Tâm Viễn:

- Quý tiêu cục có chỗ nào nghiêm mật kín đáo hơn nơi này không?

Lý Tâm Viễn vội đáp:

- Hậu viên có một gian thạch thất dưới đất, nguyên là nơi chứa cất vàng bạc quý báu, trừ một đường thông đạo ra ngoài, tuyệt không còn cửa nào khác.

Thuần Vu Thông vội thúc giục:

- Hay lắm, xin Lý Tổng tiêu đầu dẫn đường, chúng ta sẽ đến đó thăm vấn tên này...

Hơi dừng lại một chút, chàng hỏi:

- Phải chăng quý tiêu cục có tất cả bốn mươi tám người?

Lý Tâm Viễn vội đáp:

- Mau tập trung toàn bộ người tiêu cục ở trong ngoài thạch thất để khỏi bị tập kích.

Lý Tâm Viễn vâng lời liền:

- Lão hủ xin tuân chỉ thị của công tử.

Liền đó hạ lệnh chiêu tập tất cả người tiêu cục, rồi tự dẫn Thuần Vu Thông tới thạch thất sau hậu viện. Thạch thất này nằm sâu dưới mặt đất hơn trượng chỉ có một con đường duy nhất thông tới, người lạ rất khó xâm nhập. Sau đó khi vào trong thạch thất, Thuần Vu Thông mới thở phào quăng tên cầm kiếm xuống đất. Huyệt đạo của tên ấy đã bị điểm hắc không thể động đậy, chỉ đưa mắt chuyển nhìn từ phía.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ đệ tử Dương Uy Tiêu Cục đã tập trung trong ngoài thạch thất và phong tỏa lối vào duy nhất của thạch thất.

Thuần Vu Thông đợi Lý Tâm Viễn và ba vị tiêu sư đã vào thạch thất mới giải huyệt cho tên đại hán ấy, quát hỏi:

- Bây giờ ngươi đã có thể nói được, nếu thực muốn sống, tốt nhất hãy nên khai thật.

Tên ấy đảo mắt:

- Đại gia chẳng có gì nói cả!

Lý Tâm Viễn bước tới cung tay với Thuần Vu Thông:

- Lão hủ xin phép tham gia chút ý kiến.

Chàng vội đáp:

- Xin cứ tự nhiên, tôn giá cần gì cứ nói.

Lý Tâm Viễn nói:

- Tên này cũng đeo mặt nạ da người, theo ý lão nên lột mặt nạ hăn trước xem mặt thật hăn ra sao, không biết ý công tử...

Chàng vội nói:

- Lời tôn giá có lý lắm...

Chàng vươn tay kéo mạnh mặt nạ của tên ấy xuống. Bộ mặt thật lộ ra, đó là một hán tử mặt dơi tai chuột rất âm hiểm tuổi độ trên bốn mươi, bên má phải có một vết sẹo do đao chém. Chàng hỏi:

- Lý tiêu sư nhận ra người này là ai?

Lý Tâm Viễn trầm giọng đáp:

- Hăn là một cao thủ hắc đạo biệt hiệu là Tam Hồ Ác Long Đơn Bá Hùng, hăn đã giết dưới tay có hơn trăm mạng người vô tội là ít.

Tam Hồ Ác Long Đơn Bá Hùng cười rộ:

- Không ngờ người nhận ra ta! Ta không có nợ gì người chứ?

Lý Tâm Viễn lạnh lùng:

- Ta chỉ hận chưa xé thân người ra trăm mảnh được thôi.

Thuần Vu Thông trầm giọng quát:

- Đơn Bá Hùng, không cần nói tới quá khứ, chỉ cần người khai cho thật và cải tà quy chánh, tại hạ hứa không làm gì người.

Đơn Bá Hùng âm trầm đáp:

- Con sâu cái kiến còn thêm sống hưởng gì là người, chỉ vì...

Hăn cười gượng một tiếng tiếp lời:

- Nếu ta quy thuận có thể bảo vệ được tính mạng nhưng tuyệt đối người không thể thành công vì lực lượng hắc đạo liên kết về đây cực lớn!

Thuần Vu Thông lạnh lùng:

- Nghĩa là người không đồng ý hợp tác với chúng ta?

Đơn Bá Hùng thản nhiên:

- Hợp tác với người chỉ có hại, việc gì ta dại thế?

Thuần Vu Thông cả giận:

- Ta không trừng trị người, người không chịu khuất phục... người thích bị bẻ gân hay bị cắt đứt huyết mạch?

Đơn Bá Hùng nghiêng rằng:

- Đại gia không thích gì cả, đại gia không để người làm nhục đâu...

- Không chịu nhục chỉ có cách ngoan ngoãn nghe lời ta, dưới thạch thất này không có ai đến cứu người được đâu!

Đơn Bá Hùng hừ một tiếng:

- Người chớ có tưởng lầm Thần Bí Nhân là kẻ chủ mưu trong việc này. Nói cho người biết, Thần Bí Nhân chẳng qua chỉ là một tên tay sai thôi. Người chủ mưu đầu não của chúng ta có lẽ...

Hắn nói tới đó bật lên cười hắc hắc không nói tiếp nữa. Thuần Vu Thông vội vàng giục:

- Có lẽ sao?

Đơn Bá Hùng giảo hoạt:

- Nói ra sợ kinh ngạc, nhưng đại gia không nói đâu, vì dù các người không giết ta đi nữa, ta cũng không thể nào sống được nữa.

- Người khỏi lo sợ bọn ma đầu kia, ta có thể giúp người, chỉ cần người thực bụng hợp tác với chúng ta.

Đơn Bá Hùng cười lớn:

- Người chớ nằm mộng, xin tạm biệt...

Thuần Vu Thông lấy làm kỳ lạ:

- Trừ phi người có thuật độn thổ, làm sao người có thể thoát khỏi nơi này?

Nào ngờ Đơn Bá Hùng nói hai chữ "tạm biệt" hắn liền cắn mạnh vào lưỡi lập tức mặt hắn xám xanh, khoảnh khắc chết tại chỗ.

- o O o -